

VRJEME MORFINA
Mehmed Begić

Copyright © 2018 Mehmed Begić
Copyright © 2018 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Marko Tomaš

Lektura i korektura:
Danilo Lučić

Dizajn korica:
Dragana Nikolić

Štampa:
Kontrast štampa

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

MEHMED BEGIĆ

VRIJEME MORFINA

KONTRAST
Beograd, 2018.

I made the wrong mistakes

[THELONIOUS MONK]

RANE PJESME

PTICA NA RUINI

Lutherstrasse 72
pokockana ulica
paralelna sa
Marienstrasse -
koja je samo zbog imena
u mojim šetnjama uvijek
imala poseban tretman
treći sprat
prozor gleda
na istočnu stranu
tamo gdje
izlazi sunce
od Toronta
17. jun 1993.
nepodnošljiva sjeta
u njegovom glasu
do Hannovera
30. oktobar 2000.
i u ovoj sobi
Napokon te
uspijevam zaboraviti

NAPUSTIO SAM PJESNIKA

Napustio sam pjesnika
onakvog kakvim sam ga zamišljao
Bilježim stvari koje ću činiti
Čitam Dostojevskog
došao sam do sedamdesetsedme strane
i već mi je kosa postala pitoma
Plačem puno više
i pišem manje
Prepoznajem se
u svakom kafeu
Sjedim sam
usamljeno gledam sportska auta
i maštam o parama
Obećanja koja sam sebi dao
poništavam
Snalazim se
na raskršćima velikih gradova
uz pomoć potisnutih sjećanja
i mape
koja je napravljena
za idiote moje vrste
Na kraju svakog dana
širokim bulevarima
kroz korake pričam
o imenima
koja ću zaboraviti
u ime njene odsječene kose

ČEKAJUĆI MESARA

ODRIČEM SE SKROMNOSTI

Dok čekam na mesara
ja ne tvrdim da te volim
već samo da si moja
savršena iluzija.
Hodam puno po Južnom gradu
i valjda mi je zbog one pjesme
najdraža Merien Strasse.
Usudio sam se započeti
novu potragu za smislom.
Bolje je reći – novu potragu
za novim smislom.
Otkrio sam
da gradovi nisu neosvojivi.
Stara zabluda je pala u vodu.
Gradovi su sada samo blještave tačke
koje se poput žiga utiskuju
po mapama moje mašte.
Odloži obaveze
i dozvoli telefonima da zvone.
Uzvratiću ti ljubaznost
koja mi je
pružena ranije.
Samo otvori vrata ovog stana
i prepolovi krevet u kojem spavam.
Pokaži mi svoja bedra i grudi
ne misleći o samoći.
Samoća je prestala biti problem.
Ona je dama poput tebe

i traži da je zabavljam.
Da biću vaš klaun -
kao i ranije, smijaćete se
istim pokretima šeprtlje.
Samo pokaži da postojiš.
Pokucaj slušalicom svog telefona
na moja vrata. Udahni molitve
za koje se cijelog života pripremam.
Ja se odričem skromnosti.
Jer sam tvoj čovjek.
Jer sam najbolji na svijetu.

godina u kojoj živim
romantiku perverzno pretvara
u naviku
zbog toga
skoro hladan želim saznati
zašto me podsjećaš
na nekadašnju
Brižit Bardo
i da sam hrabriji
rekao bih ti sve o prepričavanju
pjesme
nisam lud nemoj otići
samo manje razmišljam
i imam vremena za posmatranje
dok koračaš mojom stranom
umišljanja
pogledaj me
ostani kakva nisi
priđi da se volimo
ugrozićemo magistrale
pretvarajući se da imamo
planove
kadilak
pare
samo zamisli i dođi
napustimo Las Vegas zajedno

Dodirujem te, slatka neizvjesnosti.
Naši susreti su majstorski isplanirani
čudnom voljom dobrih ljudi.
Tako je i ovog puta.
Vraćaš li se zbog igre?
Opet ću s tobom proći kroz ista pravila.
Opet ću ljubiti mudrost tvog tijela
skrivenu iza zamagljenog stakla.
Sudije će čekati. Kiše i planine će čekati.
Prljave ceste i preostale
zime su već osuđene.
Vjeruj mi -
baš kako je govorio naš Učitelj
iz Japana – riječi i dodiri su uvijek dovoljni.
Opet te vidim, slatka neizvjesnosti.
Vjeruj mi i pričaj o svojoj prošloj jeseni.
Putovanja si nastavila, iako ne možeš
voljeti snijeg tuđih umornih noći.
Nedostupni sami po sebi,
naši snovi su bodljikave žice.
Upleten u njih,
tražio sam skloništa u pustinjama
tuđih razmišljanja. Ovog puta
nebo nije bijelo i ti koračajući spavaš.
Vjetar tjera naše kose u pravcu potrage.
Moje otvorene oči i tvoje sklopljene ruke
ne mogu roditi ljubav. Niti je ubiti.
Sve stvari se odmotavaju

i nestajem u samom sebi.
Odmori se. Čeka te putovanje.
Spavaj spokojno i sanjaj kako te budim
tek da bi
sa prozora pjesme skupa brojali zvijezde.
I sjeti se, koraci su jedini putokazi.

243. KORUS

Marku

Džek je mrtav
To je misao
koja me užasava
u ovim prozirnim
noćima
Džek je mrtav
a ja koračam
u ritmu
monk-gilespi-parker koraka
gubeći od uzaludnosti
koja je njemu
iščupala jetru
I ponavljam
bez
prestanka
Džek je mrtav
Džek
je
Džek
mrtav
je
Jack
je džek

TE VEČERI SAM POŽELIO
NEKE ČUDNE STVARI

Jedne večeri
sam imao neke čudne
želje.
Poželio sam
mašinu za pisanje
pepeljaru sa
ostacima cigare
i osjećanja
zbunjenog junaka
kratke simpatične priče.
Poželio sam
veličanstvenu sobu
punu dima
i zvuk saksofona.
Poželio sam
da te još uvijek
nemam
i da te želim
da o tome pišem
da te tako volim.
Poželio sam
da te nađem
i da te izgubim
da te opet tražim.
Iste večeri
poželio sam
još neke čudne stvari
i mašinu za pisanje.

KAD ODIJELO ČINI ČOVJEKA

To što više ne pišem pisma
obavezuje me da zabilježim
kakvu dim ima sjenu
Tama je prazna
i papir me čeka
Neki stihovi zahtijevaju
poderanu odjeću
ako ih čitaš
u krčmi bez publike
Moram izgubiti tragača
i ubiti nepozvane rime
Zato se bez tuge
okreni prema prozoru
i poljubi daljinu
Za tebe ću noćas saznati
koliko koraka
ima do New Yorka

PAUZA

Današnja kiša nema kraja.
Današnja kiša je izgubila svoj početak.
Koračam prema tebi
razmišljajući koliko se već dana
ovako vidamo.
I pričamo.
Pričamo kao i uvijek - polako i pametno.
Sve što sada vidim podsjeća me
na Onaj Grad
koji našoj vrsti na kraju ostane.
Naša vrsta voli starinske filmove.
Oni hrane usvojene taštine.
Tvoja tišina mi opet bistri misli.
Kad prođe pokloniću ti svoju.
Nek' vode ljubav
kako to samo tišine čine.
U pauzi Svega beznačajno ti govorim
što sam sutra želio reći. I juče.
Kiša još pada i nije hladno.
Kafa u šoljicama strpljivo čeka
pokoravajući se
dobovanju naših čežnji.
Volim kišu kad nije hladno
i kad pijemo kafu tamo
gdje poslugi ne voli svoje goste,
tamo gdje ni muzika nije dobra.
Na takva mjesta odlazimo sve više,
naročito kada ovakva

kiša pada... kada sve ostaje iza nas.
Pitam se hoću li u Drugom gradu
imati svoje mjesto
i nekog poput tebe
da mi upotpuni
popodneva mokrih utoraka,
srijeda, ponedjeljaka
i onih ostalih.
Pomalo se brinem.
Ne zbog sebe, već zbog tišine
Znaš već... Znam da znaš.